

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Romana Fremra a soudců Mgr. Jana Podaného a Mgr. Jany Kajzrové ve věci

žalobce: **Tenisový klub Kersko, z.s.**, IČO 70567743
sídlem Kersko č.ev. 688, 289 12 Hradištko
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Sobotkou
sídlem Palackého 223/5, 288 02 Nymburk

proti
žalované: **Penzion KERSKO s.r.o.**, IČO 04593308
sídlem Rybná 716/24, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátkou JUDr. Dagmar Kolákovou
sídlem Slovanská 7A, 787 01 Šumperk

o nahrazení projevu vůle

o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Nymburce č.j. 17 C 58/2019-129 ze dne 14.10.2019

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. potvrzuje.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II. mění tak, že výše náhrady nákladů před soudem prvního stupně činí 61 667 Kč; jinak se potvrzuje.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 29 174 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalované.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Lepská.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Nymburce č.j. 17 C 58/2019-129 ze dne 14.10.2019 (dále jen „rozsudek soudu prvního stupně“) byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce domáhal nahrazení projevu vůle žalované v kupní smlouvě, v níž je předmětem koupě pozemek parc. č. 1050 v katastrálním území Hradištko u Sadské, obec Hradištko (výrok I.). Dále soud rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 58 278,62 Kč k rukám právní zástupkyně žalovaného, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok II.). Své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobci vůči žalované žádné nároky z porušeného předkupního práva nesvědčí (nesvědčí mu aktivní věcná legitimace). Žalobce tvrdil, že „předmětné venkovní úpravy,“ a to oplocení, včetně vrátek, vodovodní přípojka, včetně skruží, a dva tenisové kurty, jsou samostatnými věcmi v právním slova smyslu – stavbami, které patří žalobci, proto mu svědčí předkupní právo k předmětnému pozemku, na kterém jsou předmětné venkovní úpravy umístěny a který byl převeden na žalovanou smlouvou z roku 2016, aniž byl ve smyslu § 3056 o.z. nabídnut žalobci. Soud prvního stupně ale uzavřel, že pokud by se v případě předmětných venkovních úprav jednalo o stavby, tedy nemovitosti ve smyslu § 119 odst. 2 obč. zák., bylo by k jejich převodu na žalobce v roce 2000 třeba písemné smlouvy, žalobce však žádnou takovou listinu ani netvrdil. Smlouva o převodu předmětných venkovních úprav byla podle tvrzení žalobce s TJ Sokol Hradištko sjednána jen ústně. Takový právní úkon je ale neplatný pro nedostatek formy, přičemž se jedná o neplatnost absolutní. Nedostatek formy právního úkonu, kterým měl žalobce nabýt předmětné venkovní úpravy, se žalobce pokusil zhojit písemnou dohodou, uzavřenou mezi ním a TJ Sokol Hradištko dne 12.8.2019, která by měla mít dle žalobce účinky ex tunc (od počátku). Podle soudu prvního stupně ale účinky zhojení (konvalidace) absolutně neplatného úkonu vznikají ex nunc (od okamžiku konvalidace), tedy až po okamžiku, kdy měl být uplatněn institut předkupního práva vlastníka stavby k pozemku (kupní smlouva ze dne 23.3.2016). Dříve nemohl žalobce stavby nabýt ani vydržením, neboť nebyl se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře o tom, že mu věc nebo právo patří, pokud měl vlastnictví nabýt ústní smlouvou. Žalobce, i jako právní laik, si měl a mohl být vědom toho, že pro převod vlastnického práva k nemovitým věcem, byť nepodléhají zápisu do katastru nemovitostí, je nutná písemná forma takové smlouvy. Nad rámec shora uvedeného soud prvního stupně doplnil, že se již nezabýval tím, zda venkovní úpravy jsou skutečně samostatnými stavbami v právním slova smyslu, neboť na výsledek řízení by to nemělo vliv. Pokud by o stavby nešlo, žalobci by nesvědčilo předkupní právo k pozemku ve smyslu § 3056 o.z. Podle úspěchu ve věci pak soud prvního stupně přiznal žalované právo na náhradu nákladů řízení, které podrobně vyčíslil.
2. Proti tomuto rozsudku soudu prvního stupně podal včasné odvolání žalobce, a to v celém rozsahu. Včasné odvolání podala i žalovaná, ta však pouze v rozsahu výroku II. co do výše náhrady nákladů řízení.
3. Žalobce namítal, že soud prvního stupně nesprávně právně posoudil písemnou dohodu ze dne 12.8.2019 uzavřenou mezi TJ Sokol Hradištko a žalobcem s explicitně vyjádřeným cílem zhojit neplatnost ústně dohodnutého převodu nemovitých venkovních úprav v roce 2000. Tvrdil, že účinky této dohody nastávají od samého počátku (ex tunc) nikoliv až ode dne uzavření (ex nunc). Zdůraznil, že k této otázce neexistuje žádná judikatura, komentáře jsou rozporné, sám zdůraznil komentář v systému ASPI zpracovaný prof. JUDr. Lubošem Tichým, podle kterého má zhojení vady zákonné formy právního jednání následek na platnost právního jednání od počátku, analogicky s § 553 odst. 2 občanského zákoníku. S touto argumentací se soud prvního stupně nevypořádal. Podle názoru žalobce měla být respektována jednoznačná vůle účastníků vyjádřená v uvedené dohodě. Jinak uvedl, že již nezpochybnuje závěr soudu prvního stupně o neplatnosti převodu nemovitostí ústní smlouvou v roce 2000 ani závěr soudu o nemožnosti vydržení. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Lepská.

4. Žalovaná se k odvolání žalobce vyjádřila tak, že rozsudek soudu prvního stupně považuje za správný. Zdůraznila, že nedostatek písemné formy právního jednání způsobil neplatnost absolutní. Zhojení nedostatku formy s účinky ex tunc by způsobilo zcela zásadní nestabilitu v právních vztazích, takové narušení právní jistoty není v souladu s principem právního státu. TJ Sokol Hradištko předal předmětné věci do správy, nikoliv do vlastnictví žalobce v roce 1998, navíc je ani později nemohl platně převést, protože nebyl jejich vlastníkem. Věci byly ve vlastnictví pronajímatele, a tedy obce Hradištko, která je spolu s pozemky řádně prodala předchůdci žalované. Setrvala také na argumentaci proti možnému vydržení. Navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. potvrdil. Ve výroku II. navíc v odvolání brojila proti výpočtu náhrady nákladů řízení v části cestovního, kde soud prvního stupně přiznal náhradu za ztrátu času na cestě Šumperk - Nymburk pouze za 14 půlhodin (7 hodin), tedy 1x, ačkoliv cesta k jednání byla realizována 3x. V tomto směru žalovaná navrhla změnu rozsudku soudu prvního stupně.
5. Krajský soud v Praze jako soud odvolací po zjištění, že odvolání bylo podáno včas, oprávněnou osobou a proti rozhodnutí soudu prvního stupně, proti kterému je odvolání přípustné, přezkoumal v rozsahu podaného odvolání rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 212 a § 212a odst. 1, 5 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“) a shledal odvolání žalobce neopodstatněným, zatímco odvolání žalované opodstatněným.
6. Soud prvního stupně v řízení učinil z předložených listin správná skutková zjištění a na jejich základě dospěl ke správným závěrům o skutkovém stavu věci. To ostatně nebylo žalobcem zpochybňováno. Jádrem sporu zde spočívá v právním posouzení věci. Je zřejmé, že žalobce uplatňuje nárok z porušeného předkupního práva, které mu má svědčit z titulu vlastnictví shora uvedených „staveb“ (oplocení, vodní přípojky a dvou tenisových kurtů), které se mají nacházet na předmětném pozemku. Jiný důvod vzniku a trvání předkupního práva tvrzen nebyl. Technické provedení a doba vzniku uvedených „staveb“ se neřešily, neboť to soud prvního stupně považoval (správně) za nadbytečné. Žalobce tvrdí, že uvedené „stavby“ nabyly v roce 2000 ústní smlouvou uzavřenou s TJ Sokol Hradištko, kterou účastníci smlouvy konvalidovali v písemné formě až dne 12.8.2019. Právní předchůdce žalované předmětný pozemek nabyl písemnou kupní smlouvou od obce Hradištko v roce 2013, žalovaná pak od svého předchůdce další písemnou kupní smlouvou v roce 2016. Žalobci předmětný pozemek přitom ke koupi nabídnut nebyl. Na podrobnější odůvodnění soudu prvního stupně odvolací soud pro zjednodušení zcela odkazuje, žádná další skutková zjištění nejsou pro právní posouzení věci potřebná. K otázce nákladů řízení je z obsahu spisu zřejmé, že se ve věci konala tři jednání s účastí právní zástupkyně žalované.
7. Soud prvního stupně správně posuzoval právní vztahy mezi účastníky částečně podle občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. ve znění do 31.12.2013 (dále jen „obč. zák.“) a částečně podle občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. ve znění od 1.1.2014 (dále jen „o.z.“), neboť všechny uvedené „stavby“ měly vzniknout před 1.1.2014, kdy mělo dojít i k jejich převodu na žalobce, zatímco sporná kupní smlouva údajně porušující předkupní právo žalobce byla uzavřena v roce 2016.
8. Podle § 3056 o.z. vlastník pozemku, na němž je zřízena stavba, která není podle dosavadních právních předpisů součástí pozemku a nestala se součástí pozemku ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, má ke stavbě předkupní právo a vlastník stavby má předkupní právo k pozemku. Předkupní právo vlastníka pozemku se vztahuje i na podzemní stavbu na stejném pozemku, která je příslušenstvím nadzemní stavby. K ujednáním vylučujícím nebo omezujícím předkupní právo se nepřihlíží. Lze-li část pozemku se stavbou oddělit, aniž to podstatně ztíží jejich užívání a požívání, vztahuje se předkupní právo jen na část pozemku nezbytnou pro výkon vlastnického práva ke stavbě.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Lepská.

9. Odvolací soud v první řadě zcela sdílí právní argumentaci soudu prvního stupně ve vztahu k § 3056 o.z. v tom směru, že uvedené zákonné předkupní právo může svědčit toliko vlastníku „stavby, která není podle dosavadních právních předpisů součástí pozemku a nestala se součástí pozemku ke dni nabytí účinnosti o.z.“ (srov. § 119 odst. 2 a § 120 odst. 2 obč. zák. a také § 3054 a 3055 o.z.). Osoba, která není vlastníkem, resp. nevlastní samostatnou stavbu vzniklou podle dosavadních předpisů (nemovitost - stavbu spojenou se zemí pevným základem), žádné předkupní právo nemá a není k podání žaloby na nahrazení projevu vůle aktivně věcně legitimována. To by dopadalo zejména na možnost posouzení předmětných „staveb žalobce“ jako součástí předmětného pozemku parc. č. 1050 již podle dřívějších právních předpisů. Součástí pozemku, včetně určitých způsobů zpracování povrchu pozemku, což mohou být i tenisové kurty, patří vlastníku pozemku a nikoli tomu, kdo takovou součást vytvořil, upravil, udržoval apod.. To může platit i pro oplocení a podle doby vzniku i pro vodovodní přípojku, která také za všech okolností nemusí být samostatnou stavbou, ale může být z minulosti součástí pozemku.
10. I když soud prvního stupně vycházel primárně z verze pro žalobce příznivější, tedy z předběžného závěru, že jde podle stavebně technického provedení venkovních úprav skutečně o samostatné stavby v právním smyslu, jak žalobce tvrdil, popř. by toto kritérium splňovala alespoň jedna z nich, např. oplocení, nemůže být nárok žalobce z titulu předkupního práva nyní dán. Proto není potřebné se v tomto řízení zabývat posouzením existence uvedených „staveb“ jako samostatných věcí v právním smyslu a ani odvolací soud tuto otázku neřešil.
11. Na převod nemovitostí, včetně staveb, jehož účinky vznikly do 31.12.2013 se podle § 3028 odst. 2 o.z. použijí předchozí právní předpisy, tedy i § 40 a 46 obč. zák. vyžadující písemnou formu smlouvy, navíc s projevy účastníků na téže listině. To ústní smlouva uzavřená v roce 2000 (po vzniku žalobce) nepochybně nesplňuje a byla podle tehdejších předpisů neplatná. Proto podle ní žalobce nemohl vlastnické právo k žádné stavbě nabýt, i když u tohoto typu staveb nebylo třeba zápisu do katastru nemovitostí. Žalobce podle správné argumentace soudu prvního stupně za těchto okolností nemohl vlastnické právo ani vydržet. V tomto směru odvolací soud opět odkazuje na precizní odůvodnění soudu prvního stupně a jím citovanou judikaturu. To už ostatně žalobce akceptoval a v odvolání výslovně uvedl, že na své předchozí odlišné argumentaci směřující k platnému převodu či k vydržení již „netrvá.“
12. Zbývá tedy sporné posouzení právních účinků písemné konvalidace uvedené ústní smlouvy provedené v roce 2019, což byla klíčová odvolací námitka. Žalobce argumentoval komentářem prof. Tichého, podle něhož konvalidace právního jednání působí s účinky ex tunc (od počátku) a nikoli ex nunc. Z toho žalobce dovozoval, že v roce 2019 nabyl vlastnické právo zpětně k roku 2000. Tento právní názor ale odvolací soud neshodil, byť primárně z jiných důvodů, než uvedl soud prvního stupně.
13. Podle § 3028 odst. 1 a 2 o.z. se tímto zákonem řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti. Není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů.
14. Podle § 40 odst. 1 obč. zák. ale do 31.12.2013 platilo, že nebyl-li právní úkon učiněn ve formě, kterou vyžaduje zákon nebo dohoda účastníků, je neplatný.
15. Podle § 582 odst. 1 o.z. není-li právní jednání učiněno ve formě ujednané stranami nebo stanovené zákonem, je neplatné, ledaže strany vadu dodatečně zhojí. Zahrnuje-li projev vůle současně více právních jednání, nepůsobí nedostatek formy vyžadované pro některé z nich sám o sobě neplatnost ostatních.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Lepská.

16. Podle § 553 odst. 2 o.z. byl-li projev vůle mezi stranami dodatečně vyjasněn, nepřihlíží se k jeho vadě a hledí se, jako by tu bylo právní jednání od počátku.
17. Soudní praxe ve vztahu k právní úpravě účinné do 31.12.2013 byla jednotná v tom, že důsledkem porušení zákonem stanovené formy právního úkonu je neplatnost absolutní a nikoli neplatnost relativní (na rozdíl od porušení formy stranami jen dohodnuté). Platnost právního úkonu se posuzovala k okamžiku a se zřetelem na okolnosti, kdy byl právní úkon učiněn. Tuto neplatnost tehdy vůbec nebylo možné dodatečně zhojit se zpětnými účinky (konvalidovat). K tomu se judikatura vyjadřovala opakovaně (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 910/98, usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 838/2006, rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo 4051/2008 a další). Z neplatné smlouvy nevznikala žádná práva a ani povinnosti, naopak si strany byly povinny vrátit vše, co si podle neplatné smlouvy případně již plnily. Nemožnost konvalidace je právním následkem nedostatku formy, kterého bylo možné se dovolávat a ke kterému soud musel přihlížet i z úřední povinnosti. Pod přechodné ustanovení § 3028 odst. 2 o.z. je proto třeba podřadit nejen „vznik“ právního poměru, ale i „nevznik“ právního poměru (vznik jiného), popř. změnu nebo zánik právního poměru, a také všechna práva a povinnosti z tehdejších úkonů či jejich neplatnosti vzniklé ještě v době do 31.12.2013.
18. Bez ohledu na různé výklady právních účinků konvalidace podle § 582 o.z. lze uzavřít, že uvedené ustanovení nemůže zpětně (retroaktivně) změnit nezhojitelnou absolutní neplatnost smlouvy podle dřívějších předpisů v rozporu s přechodnými ustanoveními. Proto je vyloučena konvalidace právního úkonu z roku 2000 realizovaná v roce 2019. Ustanovení § 582 lze vztáhnout jen na konvalidaci právních jednání realizovaných od 1.1.2014. Opačným výkladem by o.z. přivodil zásadně nepřípustné účinky pravé retroaktivity.
19. Jen pro úplnost považuje odvolací soud za nutné uvést, že považuje za přílehuovou též argumentaci žalované směřující k zachování principu právní jistoty. Případná konvalidace s účinky ex tunc (od počátku), jak se domáhal žalobce analogickou aplikací § 553 odst. 2 o.z. dle názoru prof. Tichého, by podle názoru odvolacího soudu nikdy nemohla mít zpětné účinky vůči třetím osobám ani pro právní jednání realizovaná od 1.1.2014. Bylo by možné uvažovat jen o zpětných účincích mezi účastníky konvalidovaného právního jednání, o to ale v dané věci nejde. Zpětné účinky však jistě nelze dovozovat vůči jiným osobám, které v dobré víře postupovaly podle stavu ke dni svého vlastního právního jednání. Povinnost nabídnout věc ke koupi se realizuje vůči konkrétní osobě oprávněné z předkupního práva, popř. vůči více takovým osobám, pokud chce převodce věc prodat jakékoli třetí osobě (koupěchtivému). Pozdější změna či později dokončená změna v osobě předkupníka (oprávněné osoby) nemůže mít na povinnosti převodce vliv. Objektivně nelze věc nabízet ke koupi někomu, kdo (ještě) předkupníkem není. To je pochopitelné i při laickém pohledu. Porušit lze jen předkupní právo, které se opírá o skutečnosti existující již v době porušení, jinak o žádné porušení předkupnickova práva nejde. Jinými slovy, není možné porušení předkupního práva žalobce ze strany žalované vykonstruovat dodatečně se zpětnými účinky jen jednáním žalobce a jeho předchůdce na úkor žalované.
20. Odvolací soud tak uzavřel, že dohoda TJ Sokol Hradištko a žalobce uzavřená písemně v roce 2019 o konvalidaci ústní smlouvy z roku 2000 (mimo jiné o převodu uvedených „staveb“) převod vlastnictví staveb zpětně založit nemohla, maximálně by mohla představovat jiný (nový) převod. V době kupní smlouvy z roku 2016 tak žalobci jistě žádné předkupní právo, které by mohlo být porušeno, nesvědčilo a nárok na nahrazení projevu vůle žalované proto nevznikl, i kdyby alespoň jedna z uvedených „staveb“ skutečně byla samostatnou nemovitostí v právním smyslu, což je navíc samo o sobě pochybné.
21. Vzhledem k výše uvedenému odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v napadeném zamítavém výroku I. jako věcně správný podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Lepská.

22. Co do nákladů řízení soud prvního stupně správně postupoval podle úspěchu ve věci samé a přiznal žalované plnou náhradu nákladů vzniklých před soudem prvního stupně. Správně také určil místo a lhůtu plnění. Soud prvního stupně správně určil tarifní hodnotu sporu z hodnoty předmětných nemovitostí a vypočetl také výši odměny za každý z pěti konkrétních úkonů právní služby (po 7 620 Kč) a režijních paušálů (po 300 Kč). Zcela správně bylo vypočteno i cestovné osobním automobilem. V podrobnostech odvolací soud opět odkazuje na rozhodnutí soudu prvního stupně, které je zcela vyčerpávající, a strany proti němu také nijak nebrojily. Pochybení soudu prvního stupně tak lze spatřovat pouze ve výpočtu celkové výše náhrady za promeškaný čas v souladu s odvolací námitkou žalované, neboť soud prvního stupně přiznal náhradu za ztrátu času stráveného na cestě ze sídla advokáta k soudu a zpět podle § 14 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, pouze za jediné jednání, ačkoli se konala za účasti zástupkyně žalované tři jednání a v této části se žalovaná nároku na náhradu nákladů explicitně nevzdala. Ztracený čas v délce 14 půlhodin je přiměřený pouze pro jednu cestu tam (do Nymburka) a zpět. V tomto směru proto odvolací soud podle § 220 odst. 1 písm. b) o.s.ř. změnil rozhodnutí soudu prvního stupně a přiznal žalované navíc též náhradu za ztrátu času advokáta za zbylá dvě jednání, tedy dalších 2x14 půlhodin po 100 Kč podle § 14 advokátního tarifu. Celkové náklady řízení před soudem prvního stupně tak správně činí 61 667 Kč, včetně DPH, a nikoli 58 279 Kč. Jinak ale odvolací soud výrok o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně potvrdil jako věcně správný podle § 219 o.s.ř. (v rozsahu kdo, komu, kdy a kde má plnit).
23. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 a § 151 odst. 1 o.s.ř.. V odvolacím řízení náleží žalované podle plného úspěchu náhrada za podané odvolání proti výroku o náhradě nákladů řízení podle § 11 odst. 2 písm. c) advokátního tarifu v rozsahu poloviny odměny za úkon právní služby, dále náhrada za vyjádření k podanému odvolání žalobce podle § 11 odst. 1 písm. k) advokátního tarifu a za účast na jednání podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu. K tomu náleží 3x režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, dále náhrada za promeškaný čas na cestě advokáta ze sídla k odvolacímu soudu a zpět v rozsahu 12 půlhodin po 100 Kč podle § 14 advokátního tarifu a cestovné v celkové výši 2 960,50 Kč (paušální náhrada 4,20 Kč/1 km jízdy osobním automobilem s průměrnou spotřebou 6,6 litru nafty/100 km při ceně nafty 31,80 Kč/1 a celkové ujeté vzdálenosti 470 km na cestě Šumperk - Praha a zpět). Celkové náklady odvolacího řízení žalované tak činily 29 174 Kč (2,5x7 620 Kč + 3x300 Kč + 1 200 Kč + 2 960,50 Kč + 21% DPH z uvedených částek). O místu a lhůtě plnění bylo rozhodnuto také podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 160 odst. 1 o.s.ř.. Žádné důvody k odepření náhrady nákladů řízení podle § 150 o.s.ř. odvolací soud neshledal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné, jestliže závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání je možno podat ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu České republiky, prostřednictvím Okresního soudu v Nymburce.

Praha 28. května 2020

Mgr. Roman FREMR, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Lepská.